

Het Laadruim voor de
Andromeda Nevel



Het Laadruim voor de Andromeda Nevel

Auteur: Juan Perea y Monsuwé

Portret *JPyM*: Martine van Vorst

Poëzie. Met illustraties van 20 houten beelden van Peter Demetz

Tweeluik met "Het Uit van de Lessenaar" (2020)

ISBN 978 94 021 7245 4

© 2018 Juan Perea y Monsuwé

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, via digitale opname, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Juan Perea y Monsuwé

Het Laadruim voor de
Andromeda Nevel

Martine

Die alles voor is,
Alles kan en mag,
Allen te slim af,
Bovenpets beklag,
Hoe'k je ivoor mis!
Als de hoek om knaagt,
Jij zo veelgelaagd,
Waart in *Walthine*,
Waar tussendoor mits,
Niet teveel gevraagd,
Jij sonoor de blits
Voortzet, *Muhtine*!
Die tachtig titels,
In twee maanden schonk,
De macht van iets hels,
Door de fee verdronk,
Om verder alles,
Weer voor te spellen,
Zweert door te bellen,
Wat het toeval es,
Jouw zij opgooide,
Hier te grabbel ligt,
Trouw mij ontdooide,
Want ik kabbel dicht,
Wat voorts scherp lijdend,
Zin verzet, baloor!
Tinemans, jij bent
Mij in alles voor.

1. Uit met de Voorpret

Van Groetensteyn! Ik ben jouw maat, jouw weldoener,
Jij ook die van mij, wees welkom, mijn therapeut!
Rehabilitatie dankzij jou, verzoener,
Zou mooi zijn, dus zie maar wat er aan thema's spuit,
Ik maak jou basaal bij voorbaat mijn handlanger,
Neem bezit van jou, gewenste intimiteit
Het *adagium*, want wie win-wint, die niet schreit;
Uit de knel in spagaat blijk ik een klantvanger,
Geen spat veranderd, mag ik niet imiteren,
Hetgeen iconische voorgangers aan vondsten
Paraat hadden, buiten mijn onderbewustzijn,
Letten op tellen behelst geen limiteren,
Ik pas op mijn woorden, die elders zwaar gonsden,
Doch hier in de houdgreep, hout snijdend, gerust mijn
Dwarsverbandaccenten dragen, asbest gedorst,
– Wegens rijmen blijf ik disciplinair geschorst!

De afwikkeling van dit *pathos* kan komisch
Zijn, tegen agressie een probaat medicijn,
Ook een visioen van het *Manenmeer* duikt logisch
Op in dit zinkgat – soms kordaat, vrees ik het plein,
Diverse schrikbeelden de machinekamer
Uitjagend, want ik ben niet van dat benauwde!
Versleet je mij voor gek? Weet wat ik verstouwde,
Ik verkocht nooit kul, als zo'n waxinekamer,
Je placht enkel de weerzin in mij te wekken,
Ik mag je hier teleurstellen en vervelen,
Terwijl jij vast je gading bij een ander zoekt,
Mij terzijde schuivend, om elders te stekken,
Denk je dat ik een dekwabber ben? Bevelen

Voor een zoetwatermatroos, die jouw drab vervloekt,
Ik veeg de vloer met jou aan, als je liever mij
Dingen anders zag doen – tis geen liefhebberij!

De kwaadste niet, keer ik terug op mijn schreden,
Heb jij terug van duizend? Alles satire!
Je denkt vast, da's een ijdele narcist, reden

Te over, om de teugels te laten vieren,
Excuseer, ik heb het gans niet hoog in mijn bol,
Ik dicht dit grotendeels gewoon droog voor mijn lol,

Wat het ook jou moet opleveren, als waarborg,
Voor tig zinnenprikkelende avonturen,
Om van te smikkelen, ook als er geen nazorg

Beschikbaar is – ik krijg niet zo vaak visite,
Vind het leuk dat jij er bent, mag dagen duren,
Voor ieder wat wilds, voor de vuist weg, mits niet te

Cryptisch – enfin, leg je me (naast jou) neer? Of om?
Maak het jezelf, hoe dan ook, drastisch makkelijk,
Zonder angst of meelij, schietend uit mijn slof kom

Ik je tegemoet, als jij klem met je vinger
Zit tussen pagina's, want oppermachtig krik
Ik op, nou ik je goed uit jouw dampkring slinger!

2. Vluchtweg voor Vrienden

Aan vrienden heb je wat,

– De divan lonkt,

Je vrienden kennen je,

– De divan ronkt,

Aan vrienden dank je dat,

– De divan denkt,

Je vrienden jennen je,

– De divan krenkt,

Je vrienden steunen je,

– De divan piept,

Je vrienden dreunen je,

– De divan zwiept,

Uw vrienden dumpen U,

– De divan boog,

Waar zijn uw vrienden, nu

– De psycholoog.

3. Demonische Tijduitdrijving

Jij, JP:

Slaaf van de banken,
Spil van de flanken,
Kranken van geest;
Vordert momenten,
Peilt de *detente*,
Wankelend meest;
Lynx onder schapen,
Held in het rapen,
Die nooit geneest;

Waarom zou hij ook?
In de grauwe rook,
Gauw gaarne rijpen,

Laat zijn stijl intact,
Wars van geil contact,
Zo voor het grijpen;

Hij dus niet!
Mij een biet!
Kan die griet
Iedereen nijpen,
Mentaal – [sic!] *mûn taal!*

Nomen est omen, meneertje,
Komen die gnomen een keertje?
Of laat je die dames als praal,
Kans op kans wagen, *misspeertje?*

4. Vrachtbrief van Vrijpostigheden

Zzzppannend, zo'n enige voorpost zonder kaders en telraam, als voorspelbreker, op een doorweekt viltje.

Ik krabbel niet op, op een gepasseerd station, in een stadium dat naar het perron voor een groot stadion kan voeren, waar alle prijzen worden verdeeld (nieuwewets? driewerf neen, *amice*, zadel mijn stokpaard!)

Deze opmaat ontgaat jou vast niet, mijn sloeber – toch wordt de opschorting nu al ingezet, van dit enkeltje surprise. In dit hapklare rebelse unicum, dit getapte andere vaatje, gaat dalijk namelijk al abrupt de klad, als

betrof dit *maniescript* een onbemind verschrikkelijke invasie – *cabaret zonder clou*.

Een langere sluitertijd als instrument is niet affreus, maar gewoon even wennen, pompeus, als instruerende biecht (maar niet heus). Laat je als insinuerende smiecht en eerstelijns collaborateur van de rimpelloze *Matrix* niet kennen en bespaar me het gesteggel over een exploitatietekort, dat verdaagd overgeheveld dient te worden naar een gemaskeerde uithoek van de balans. Slechts een secondenspel voor secondanten, wat ik je brom!

				g		H	
				r r		E	
	donder			e e		R	T
	wolk			b b		M	R
	b					E I	
S	l		x schat			S	
T	i			a s		M	
R	k			c o		E	
O	s			h		G	
F	e					I	stof-
E	m			r		S	fige
				i i		T	
	bl rgh	D L		v e		U	provincie-
		A		r		S	stad
	eu						

Flessentrekker, ik kan me de luxe niet permitteren deze monologe zenuwtrek, dit lange convenant, snoevend met mijn buks als voorland al af te knallen, gelijk een episch exposé, gelardeerd met oppervlakkig gesuggereerd

egoïsme.

{attentie: vertil je je attent niet aan dit testament, *mooiboy?*}

Ben jij de *chanteur* van mijn emotionele karaktermoord, of hier voor een hartenriem, naast vrouwelijkheden?

Ach, *Bronagh*, jij steekt zo helemaal in je uppie, er dusdanig eclatant met kop en schotelantenne bovenuit,

lief stoer huisje boompje meisje, dat ik je j u i s t hier inbed – en niet dwaas dwing in een ominieuze tabel.

Jij: een ijzersterk machtig mooi refrein, een symfonie in reprise, een lounge vol parlevinkende stiefwezen;

Wat ervoer ik – bakzeil halend in je bazinnenbassin, *lieverdje dieverdje dop* – volgaarne je binnenpret!

5. Gazonsondergang

De zon is heet,
Het wordt tijd dat ik verkoel,
De zon is wreed,
Zelfs de nachten tornt zij zwoel,

De hitte doet verzengen
En maakt mij loom,
De dagen die maar lengen:
Een zoete droom,

De hitte doet verschroeien,
Het zout lost op,
Melk cactussen die bloeien,
Of knoop je strop!

De hitte doet verbranden,
Mijn dorst te groot,
De vlakten die verzanden,
Hier loert de dood;

De hitte doet versterven,
Vloert de woestijn,
Mijn vlees gaat dra bederven,
Die ploert soest fijn;

Zon, jij bent heet!
Ga heen achter de wolken,
Zon, jij bent wreed!
Jij doet bloed hitsend kolken.

6. Het Beleg van de Japanse Schans

Ik ben van oudsher helemaal geen extremist,
Maar lijkt je dat wat – een *junta* in Nederland?
Die met geruisloze Staatsgreep-televisie
Zijn intrede doet, waarbij niemand wordt gemist,
Democratie wordt ingevoerd, de bedelstand
Wordt opgeheven en fatsoen naast precisie
Prevaleert en die achterlijke *Afsluitdijk*,
Bedacht door enge waanzinnige ingenieurs,
Voorgoed wordt opgeblazen, het *Zuyderzee Rijk*
Inluidend, met magistrale interieurs.

Afwachten is fataal, dan word je vervangen,
Kimiko correspondeert met mijn vuurwensen,
Qua activiteit ben je geen passieve meid,
Dus poets ik mijn kans schoon in opstootgedrangen,
Verken ik verheugd naturel jouw luurgrenzen,
Doordrongen van onze anti-passiviteit
Slaan we los, doordrenkt van broze ontplooiingen,
Snelle brokken bij jouw Afwateringslinie,
Zorgen voor intense series mooie dingen,
Bij jouw *dojo* in bewaring – koos me, *Kimi!*

Torpedeer me met jouw lenige beenklemmen,
Laat me loos naar jouw heerlijke kant heen zwemmen,
De admiraliteit rust jou uit als vlootvoogd,

Jouw handen glijden af naar mijn lanceerplatform,
Je innerlijk dicteert lang een chloroformnorm,
Lief “*Banzai!*” proclamerend, als iets jouw schoot loogt.

7. Rauwblief

Eerst hoor je een deun,
Dan krijg je een dreun,
Straks denk je: ik kleun
Effe mis.

Dan volgt er een zwiep,
Geveld door de griep
En ijlt na de piep:
"Erfenis!"

Doch weet je, proleetje,
Jij smalend boleetje,
Het onheilsprofeetje
Zegt: "BOEM!"

Dus krijgt dit geen staartje,
Ontaard naar je vaartje,
Maar staart op dit kaartje,
De doem.

8. Blaathaard

Haatbaard,
Laat zwaard
En bomgordel
Achterwege.

Woest zijn, is zo
Woestijn,
Een dom mormel
Placht de zege,

Op een diefje,
Als kaliefje,
Om 's keizers baard
In het verleden,

Te kaatsen,
Melaatsen
Zijn het niet waard,
Om in gebeden,

Gebieden
Met lieden
Op te blazen,
Terwijl het heden

Ver is,
Sterf es!
Stop met razen,
Want ik spring uit de band en zeg: jij vuile hond, jij hebt je kameel doodgereden!

9. Tussendeurtje

Sapperdeflap, kom maar op met die grap,
Flik me dat hinnikgegrinnik,
Stuif er eens uit, snuif de ruif met je snuit,
Geef je tonic aan die monnik!

Kriekerdekwiak, stort maar neer op je riek,
Rare snuiter, uiteraardig,
Hotemetoot, spring voor dood in de sloot,
Vrije buiter, uiterst narig;

Dekstiertje Dap, donder gauw van die trap,
Lik die bik in mijn blik en kik,
Simsalabim, glimlachscala zo grim,
Slik die prik in mijn mik en stik!

Guregebuur, trek die hap uit de muur,
Stop die reep goed in m'n dweeptoet,
Huilerdehuil, pruil haar goochem een buil,
Prop die *grapefruit* in je zeepsnoet!

10. De Mistroostigen van Geest

Toen ik buiten kijf keek zag ik mezelf, verstild,
Binnenin mij weeft een kille landmist zijn web,
Als ik denk aan alle *souvenirs* die ik heb,
Ten prooi vallend aan de onhebbelijke milt;

De hemel drukt op mij als een smorend kussen,
Het schimmenrijk van het kerkhof heeft matinee,
De Wil, gelijk het Heilig Moeten, gaat niet mee,
Zelfs het loonkorps van de Angst druipt af in bussen!

Zo resteer ik als een onmachtige koning,
De Verwachting heeft de witte vlag gehesen,
De radeloze Hoop valt niet te genezen,

Vindt in het ultieme Niets zwak zijn beloning,
Asgrauwe wolken spannen samen tot mijn val,
– Al met al toch een lallend bal van een vazal.

11. Etiquetteloos Decorum

Je zei dat het voor altijd duidelijk in beeld
Was en dat grenzen nooit dienden te vervagen,
Maar ik ben niet af te richten, overvragen
Mij te dressereren, opdat ik mij niets inbeeld,
Is als een hooiwagen aan jou overdragen.

Als vrouw van de praktijk is deze ontkennen,
Die schrikbarende vriendinnendienstregeling,
Niet kies – laat plezier leiden en geen kregeling!
Laat me over je heen komen, dat rondrennen
Achter plexiglas maakt mij jouw verstekeling.

Toe, open *Pandora's* doos en schattenvazen,
Vol van ons verbond, geef toe, *Lenka* en genot
Explodeert ontvreedsd, swingt bovendien de pan uit,

Bora Bora beaus en lange latten-klazen,
Maken het te bont, dus vermorzel dat gebod,
Omarmend onze pastorale met panfluit,

Om hem meteen doormidden te knakken, bizar
In jouw oren – niet hopen dat mijn som dan luidt:
“Ik ben voorgoed kwijt in *Draconis Orbitar*.”

12. Porta Alchimica

Naar de oude binnenstad gerepatriceerd,
Bleek mijn bloei geboeid door "*Perfide Vitriool*",
De lezing die ik nu bijwoon, een diep riool,
Door haar atletisch vermogen gerepareerd,
Niet gebukt onder impopulaire dogma's,
Bezigt *Rexelle* in een voordracht van randzaken,
Die elkaar aangrijpen, een scheepsrecht dat nogmaals
Opgeld doet, in een arsenaal van ramkraken,
Dat edelmetaal doet gisten in de hoofden,
Waar lang geleden reeds levenslichten doofden.

Na afloop raken we ingevoerd aan de praat:
"Ik bewaak het hemelrijk, pre *Copernicus*,
Vergeef me, dat ik jou als boekkoper niet kus,
Verklap je me boven je geheim? Voor de draad
Ermee, dan ben ik gauw jouw nieuwsgierig aagje",
Later op de avond klopt de deur in mijn keel:
"Jij hebt niets knulligs, vandaar mijn zwierig vraagje,
Of je als knappe knaap wilt venten, door mijn deel
Van de puzzel het jouwe te maken, *joyeus*,
Samen versmeltend, tot een wonderlijke keus!"

Jij bent een snedig *Ptolemaeïsch* scharnier,
Een spitse enigmatische pyramide,
Waarbinnen ik leuzen kalk – als jouw mistbankier

Van suggestief functioneel naakt, die valide
Punten aanstipt uit je referaat, transfereer
Je mij, dubbelgevouwen van de eerste rang,

Naar jouw onbegane grond, waar mijn gans verweer
Is opgehangen aan, mijzelf in bewaring
Te geven, aan jouw binnenste begeerdste gang;

Een verzoeking van jewelste, die vergaring,
Van verruwde diamanten, tot genoegten,
Van ons twee, waar jouw kastanjebruin vermoeden,

Rexelle, doet hyperventileren in jouw schacht,
Als gewillige gewilde vrijwilliger,
Die gevleugeld jouw geschakeerde schatkamer

Ontwaart, door nog dieper te gaan dan boud bedacht,
Ben ik op jouw tekentafel geen stilliger,
Installeer ik mij verhit om nog spraakzamer

Te ontginnen, als jouw naaste introducé,
Platformliften vervoeren ons gewin *in spe*,
Uitpuilend van schommelingen die beloven,

Dat jouw overdracht een transfusie ontketent,
Jouw lippen en leden, uitstekend berekend,
Mij omverkegelen, straal ondersteboven.

Jij bent een schitterend gevormd gangbaar stelsel,
Op mijn buik en knieën moet ik zwichtend kruipen,
Gedirigeerd door jouw weergaloos vertelsel,
Jij bent een schitterend gevormd gangbaar stelsel,
Met een *drainage* van buitenaards besteld spul,
Duwend, eisend, smekend, trekkend aan mijn stuipen,
Jij bent een schitterend gevormd gangbaar stelsel,

Op mijn buik en knieën moet ik zwichtend kruipen.

Zoals ik de wereld voorstel, zo is zij ook,
Rondom jou, als middelpuntzoekende krachtterm,
Met jouw subtiele parfum, dat grenst aan heirook,
Zoals ik de wereld voorstel, zo is zij ook,
Daar waar jij, proestend steunend naar mijn slagzij dook,
Ik nog te harden ben, bevend in jouw nachtberm,
Zoals ik de wereld voorstel, zo is zij ook,
Rondom jou als middelpuntzoekende krachtterm.

13. Gemoedsrust

Via wraakpaden die leiden naar des wouds zoom,
Vereenzelvig ik mij met de koude bergstroom,
Beneveld door *misère* stap ik op een kei,
De bedding scheurt open, ik zak weg in de klei;

De sparren berichten door weeklagend gerucht,
Als ik de rode gloed volg richting de kammen,
Die verzwolgen worden door fervente vlammen,
De nekharen schroeïend, van een dwaas op de vlucht,

Ren! Sla op hol, met de Duivel op je hielen,
Huil! Schuil in de krochten, geniet puur van je angst,
Zing! Wring je in duizend bochten en wees het bangst,

Voor het felle gefluister van zij, die vielen,
Hels genoeg, om jou de laatste les te lezen,
Als jij afdaalt naar de bronnen van je wezen.

14. Trofeeëncrypte

Ik ben de Jager,
Ik laat geen middel onbeproefd,
Om jou in mijn wereld te krijgen,

Ik ben geen vrager,
Dus kijk weldra maar niet bedroefd,
In een oogwenk ben jij me eigen,

Vluchten is onwijs,
Rennend door bossen en dalen,
Vlijmscherp scherend over bergtoppen,

Gaat jouw noodlotsreis,
Weet, de Jager komt je halen,
Zelfs al kun je dat niet verkroppen;

Het mistige meer wordt fataal,
Je sluier wordt ontnomen,
Hoog stijgen de dampen,

Uitgebreid is het areaal,
Van getemperde dromen,
Die aan jou nog klampen;

De ontmaskering is ultiem,
Vragende blikken: ijskoud,
Mijn pijl schiet in je roos,

De *apothese*: subliem!
Ik drink snel de drank van goud,

Het pact is grandioos;

Ik ben de Jager,
Speel het spel van possessie,
Waar stalen zenuwen nodig zijn,

Ik ben een wager,
De prooi vormt de obsessie,
Voor Don Juan, Blauwbaard en Halewijn.

15. Lof der Zeeschuimers

Uit allerlei windstreken zijn zij gekomen,
Barbaren, nobelen, houwdegens en vromen,
Om ver van huis, struinend over oceanen,
Voor het kruis te vechten tegen *Morianen*,

Zij trotseren struis gevaren,
Overmeesteren piraten,
Ach, hoe rinkelen dukaten!
Deinend op woelige baren

En hoe glinsteren dubloenen!
Buitgemaakt na de enterling,
Van boekaniers – een kentering,
Volgt na zinkende galjoenen;

Het bloed kruipt waar het niet mag, door vaten
Uit het ruim, waar het gonst van nazaten,
Van dapperen, die het Heilige Land,
Betreden, de vloot is veilig gestrand;

Men stoot door naar de sultan, die voze heiden,
Middels devoot voor God noch gebod te strijden,
Het lot ferm te verbinden aan Jerusalem,
In een wirwar, nog ouder dan *Methusalem*,

De vlag wappert in de wind, er klinkt hoorn geschal,
Wellicht tot ziens in *Josaphat*, dat zoete dal,
De hel breekt los, gelovige tegen ketter,
De Heer wordt geloofd, schedels gekloofd, gekletter!

Is hoorbaar van kromzwaarden en messen,
Die doorboren, om bloeddorst te lessen,
Spies de schuimbekkende *Saracenen*!
Die plunderen, glunderen, gemenen

Zijn het, zij molesteren, vereren,
Een gouden kalf, doch de kansen keren,
Ook wij branden, moorden, dwarsbomen, vergelden,
Voor de edele zaak, dat tekent ons helden!

Man tegen man, rug tegen rug,
In bloed, vol moed, geen weg terug;
Heil de gestorvenen!
Keel de verworvenen!

De Heer zij geprezen, op meer hoop dan zegen,
Zijn de *Muzelmannen* aan de lans geregen
En door euvel elan, met meer dood dan leven,
Is de halve maan van de aarde verdreven,

Verhoord zijn de gebeden, nu de *Tempelberg*,
Weer in handen is van die dekselse orde,
Die fier nimmer verzaakt en ook nimmer morde,
Toen de tocht van 'kwaad' verschoot tot 'warempel erg'!

Nu is het tijd om huiswaarts te keren,
Straks bij open vuren deze missie,
Die slaagde door hemelse permissie,
Over te doen, hen *mores* te leren!

O, zeeschuimers, schuimers der zee,
De wind blaast in de zeilen mee,
Gij koelbloedige kruisvaarders!
Ridders met engelbewaarders.

16. De Alligatorpoel

O, mooie plek, waar ik wist van koele wanten,
Hiërarchisch gestructureerd door lage dissen,
De goed in hun vel zittende hagedissen,
Het oord verwarmden, met hun zonnige kanten,

Een reservaat, waar bezige bijtjes zwermden,
Angstige amfibieën hun biezen pakten,
Deernes op niveau neutelden, waarvan akte,
Maar toch aansprekend niet "dood en verderf" kermden;

Kruisbestuivend gefladder, van lelie tot bloem,
Eenieder liep met zijn vederpracht te pronken,
Vrij onwillekeurig bezettend de stronken,
Die verguisd afbladderden, zo lelijk gedoemd,

Bij de voedertrog wachtte je mak op je beurt,
De lokroep van het gejoel bleef onverstaanbaar,
Het opzoeken van het gewoel: onweerstaanbaar!
Een kolkende *cacafonie*, die geurt en kleurt:

"Hé, zitten jullie hier nou nog steeds, of alweer?
Voeren jullie eigenlijk wat uit, in je schild?
Weet je wat je in je leven bereiken wilt?
Straks raak je nog verstrengeld met het meubilair!"

De orde van de rottende dampen heerste,
Bracht weerloze prooien in een stroomversnelling,
Ik kan het weten, ik was er vaak als eerste! –
Zij mochten uitzien naar hun kooi op bestelling,

Ja, ik hing er niet alweer maar nog steeds, *ad rem*,
Discussies moet je net als roofdieren voeren,
Het leven draaide mij ontelbare loeren,
Toch bleef ik niet zitten waar ik zat en adem

Nog steeds, niet gestikt in kleinburgerlijkheden,
Was het toch ergens goed voor, dat lanterfantent,
Met mijn valscherf in de boom, uit het verleden,
In de zetelgalerij der *Bonnefantent*;

Daar kon ik het wel, virtuoos gespreksleider
Spelen, in een gnuivend, jennend, guitig gesar,
Snel schakelend, fris en fruitig, nooit in de war,
De schellen vielen van mijn ogen, was jij er

Niet bij, in dat schelle spektakel, soms fnuikend?
De pauzes regen zich aaneen, al peddelend,
In mijn prauw, waar escapades druk kwebbelend,
Werden beleden, verstrikt in tal van fuiken;

Stille praters hebben diep gapende gronden,
Zoals aan menigeen met *flair* geopenbaard,
Dit is een wijsheid voor boven de open haard:
“Stille alligators slaan jopen van wonden”.

17. Loden Schemering

Ik was een lafaard, staand aan de grens van mijn moed,
Dacht het meest volmaakte, tedere zielsgeluk,
Aan te raken, doch het is niet als het zijn moet,
Kan ik wel *Brids* hartstocht en schoonheid liederlijk

Brandmerken dus, maar dat riekt naar heiligschennis,
Hier geen *talisman* van een mystieke cultus,
Niet een herinnering aan een flauwekul-kus,
Of een gulden sporen onderzoek – ik ben es

Nagegaan, hoe jij me aanzette tot streven,
Naar een allesomverwerpende verstoring,
Ik was dood, *Brid*, maar je hebt me doen herleven!
Als behoedzame verleidster in bekoring;

Ik was er zelf op heterdaad bij, nooit fases
Plottend, maar enthousiast barricades slechtend,
Mij als goed fantast aan jouw *façades* hechtend,
Die ik gelijk dadels pluk, in mijn oases,

Het beste boek verstoft anoniem, zonder vraag,
De slimste mens verdient geen brood, maar een pak slaag,
Het mooiste lied verlaat nooit het hoofd des auteurs,
Het fraaiste kunstwerk hangt voor dood, achter jouw deur;

Het is wrang, ik hou er niet eens van, behaagziek
Als ik ben, als de *poseur* die je van heinde,
Al ziet aanslenteren, gekweld door de tragiek,
Van duur en les, van dit gebed zonder einde.

18. Een Rijksappel Valt Niet Ver van de Troon

Als de vlinder gewiekst door thans op te stijgen,
Een nieuw heelal schept en aan ambivalente
Stupiditeiten alhier een eind maakt, neigen
In dit slome spel *Estrella* – mijn *scribente* –
En ik deze virtuele realiteit
Te verlaten, om elders heil te beproeven,
Doch enkel in dat geval, anders verzetten
We geen stap, blijven in onze meewarigheid,
Waar we eerder bewust ons strijdplan begroeven,
Plus voor onze nadorst nog wat goudrenetten.

Nou blijf je mijn springlevende plank, *Estrella*,
Mijn zo comfortabele begunadigde
Vocaal aanwezige geliefde *paella*
Kokkin, als de gedoodverfde gegadigde,
Om dit jaar multitalent van de mangrove
Te worden, terwijl ik me aan jou wil branden!
Ik wens de extra spanning van jouw sensatie,
Hen niet doven, maar de fakkels die men rove
Gebruiken, om in de hitte te belanden,
Van jouw zeer opzienbarende presentatie.

Niet als een tien, maar een elfje, wiek je wiedzend
Over mij heen, mij verrukkend door je slagen,
Jouw vrijgemaakte energie treft mij ziedend,

Waar ik het liefst een gedeelte zou verdagen,
Om nu nog niet al mijn klappers te versturen,
Om jouw lende en renet niet te verzuren.

19. De Pleisterplaats

Ik dender voort als dandy in een diligence,

En petit comité, de air,

Van banken van fonkelnieuw leer,

Knikkebolt mij in een trance;

De lucht is zwanger van *fin-de-siècle* parfum,

Als het krakkemikkige vehikel jakkert,

Langs steppen, ik denk: "Goed, pak 'em

Dan" – maar ik krijg zelf een pakkerd!

Uit het niets, van de jonge barones,

Saige tikt steeds met haar *baton* op de fles,

Van de flierefluiters naast mij,

Een rare kwast, kleurend pikante gravures,

Hij krijgt al snel zijn becomment van haar allures,

Maar er is nog steeds geen haast bij!

We houden halt bij een droge bedding,

De kwibus steekt vrij warrig van wal,

Ach, ik heb schoon genoeg van dit al!

– Een paard en wagen wordt onze redding;

De rust in de hooischuur schept,

Voor ontluikende lust het volmaakte klimaat,

De ketel hangt boven het liefdesvuur, hiaat:

De boer die oeverloos klept!

Ongevraagd, over *vendetta's*, vrouwen in wit,

Trollen in spelonken, met kokkerds van neuzen,

Ik voel een furieuze afkeer jegens dit

Heerschap, dat gelooft in torenhoge reuzen;

We ontsnappen op een vurige hengst,
Die ik doorgaans ben, wadend door sloten, allengs
Zwalkend, alsmaar mijn *mantra* herhalend:
"Pak het op, stop het weg, leg het neer, keer op keer",
Op loofrijke bergen verkeer,
Ik met bloeddoorlopen hemels, pralend

Met de zinderende zon, die zinkt,
Zacht is mijn hemelbed, *andante!*
Als ik me in *Saige* verdiep, *Dante*

Achterna, ik doop mijn pen in haar inkt,
Bevochtig ruw het papier van mijn novelle,
– Word mijn muze, **cataclop**, mijn *Immortelle!*



20. De Zwarte Kracht

De wereld sterft door dit prille millennium,
Nu de mens onuitstaanbaar is, spil, pen en gum,
Zich duizendjarig rijk rekent, doch eeuwig arm,
Kwijnt in de puinhopen van onze beschaving,

Verstoken van levenskracht, doof voor het alarm,
Van *Atlas*, die ons van zijn schouders laat vallen,
Moe van zijn roeping, vol boosheid en beschaming,
Terwijl de boodschappers onverdroten schallen,

De universele teloorgang in neon,
Creëert stuurs meedogenloze pseudo-ordes,
De sociale cohesie crepeert, sleurt hordes

Mee naar de wegvagende val van de Demon –
De technocratie van de *Gestapocalyps*,
Die onverschillig wordt bestaard als iets ‘gaaf hips’.